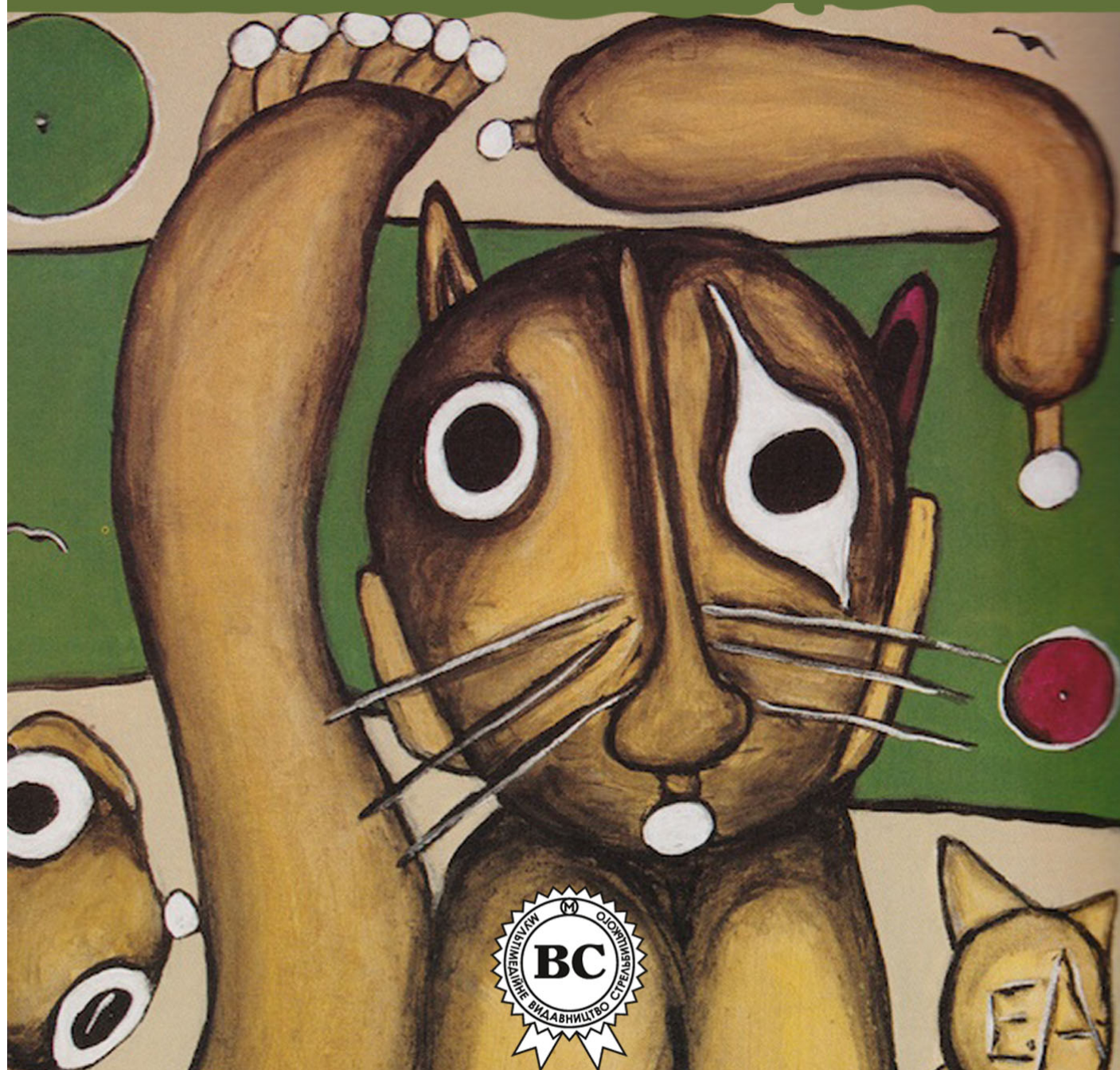

Емма Андієвська

ТИГРИ

Емма Андієвська

Тигри

«ІП Стрельбицкий»

Андієвська Е.

Тигри / Е. Андієвська — «ИП Стрельбицкий»,

ISBN 978-5-457-97540-8

«Тигри» Емми Андієвської – збірка новел, лейтмотивом якої є самотність сучасної людини у місті***. Авторка акцентує увагу на складностях урбаністичних реалій з життям у квартирах-коробках та шаленим темпом, у якому почасти губиться людяність. Світову славу письменниці принесли прозові твори «Герострати», «Роман про людське призначення», «Подорож», «Джалапіта», «Тигри», «Казка про яян», поетичні збірки «Народження ідола», «Наука про землю», «Вілли над морем», «Міражі», «Міста-валети», «Шухлядні краєвиди» та ін. Емма Андієвська – українська письменниця та художниця, яка працює у стилі сюрреалізму та герметизму

ISBN 978-5-457-97540-8

© Андієвська Е.
© ИП Стрельбицкий

Содержание

БАШТАН	5
ПРОСТОРИ	6
ТИГРИ	7
Конец ознакомительного фрагмента.	8

Емма Андієвська

ТИГРИ

БАШТАН

У мене за вікном баштан. Він кількаповерховий, з динями й кавунами, але там ростуть і м'ясорубки. Ці м'ясорубки, здається, конденсатори тиші, хоч точного їх призначення я не знаю. Люди, що ходять вниз по цементному подвір'ї, баштану не помічають. Навіть я сам, коли спускаюся вниз і знизу дивлюся вгору, не завжди його зауважую. Тому я досі вагаюся, чи його тільки увечорі приносить вітром з півдня, чи вдень баштан просто набирає барви повітря, і його важко помітити. Бо те, що він міниться хамелеоном, це мені давно впало в око.

Баштан за моїм вікном цілий рік. Правда, коли я відчиняю двері, то його протягом заносить і в кімнату, і тоді він висить над лампою або біля полиць з книгами, але я все таки звик, що він у мене за вікном. Так мені зручніше. Бо я люблю порядок, а коли я ножем пробую кавуни, то багато соку тече по підлозі, і тоді важко дихати. А я люблю дихати. Я цілими годинами можу лежати й дихати, зосереджено вбираючи ландшафти в легені, бо я світ сприймаю через легені.

Я тримаю баштан зразу ж за вікном, так що мені не треба навіть виходити на балкон або вихилитися з вікна, щоб його дістати. Зрештою, баштан знає мої руки, і вистачає мені простягнути ножа, як він сам напливає мені на пальці. Я одним рухом леза розтинаю кавун і виймаю середину. Я ходжу босий по кімнаті, поїдаючи кавун за кавуном, а сусіди за стінами бігають з квартири в квартиру, сповіщаючи один одного, що я знову почав ходити. Вони не знають, що від кавунів я важчаю, і мої кроки втрачають певність. І що тоді з м'ясорубок мені чути тоненьку музику.

ПРОСТОРИ

Почавши у вільні від праці хвилини колекціонувати простори, не мігши більше дивитися, як люди розкидаються просторами, які їм Дано при народженні, я ще не уявляв, яких розмірів набере моя колекція. І все почалося з того, що одного дня я просто не витримав, дивлячись на сліпучий простір, який відкривався кожного разу, як мій колега, що носить перевіряти до мене статистичні таблиці, починав сплескувати руками, Нарікаючи на світ і на людей. Переконавшись, що нікого поблизу нема, я запропонував йому за мою місячну платню відступити мені той простір, який відкривався кожного разу, як він розводив руками. Я навіть опустил очі на акти на столі, щоб поглядом не зрадити, наскільки мені хотілося мати його простір, бож я знав, що такий первинний простір, куди ще не ступала нічия нога, де повітря аж рипіло від свіжості, вартий і річної, платні, але мій колега вирішив, що я жартую. Він глянув на мене, подумавши мить над тим, що мій жарт до нього не дійшов, але незручно показувати, що він не розуміє мого жарту або що мій жарт недотепний, посміхнувся і, махнувши рукою востаннє, бо після того, як простір став моєю власністю, він уже не розмахував руками, нарікаючи, що в нього від різких рухів коле в серці, заявив, що я можу мати його простір задурно. Він, здається, так і до смерті не зрозумів, що подарував мені простір, якому позаздрив би не один могутній володар, хоч я, будиши засадничо чесною людиною, кілька разів нагадував, бачачи, як він у розмові, забуваючи, що в нього вже нема колишнього простору, сплескує рудами і тоді хапається за серце. Але люди вірять очевидно лише в те, у що їм найзручніше вірити, мої роз'яснення не мали жодних наслідків, і так я став власником свого першого простору. Після цього я назбирав чимало просторів, навіть не розвинувши якоїсь особливої системи, щоб дешевше поповнити свою колекцію. Люди на диво не цінували простору, який вони носили з собою, все це лежало роками невикористане, і я зробив висновок, що люди простором не цікавляться. Адже моє найбільше надбання, половину всесвіту з кількома галактиками, я набув у волоцюги на вокзалі за пів пляшки вина за кілька хвилин до того, як сідав у потяг, щоб їхати до одного мого колеги. Мені аж прикро згадувати, що коли я натякнув йому про цінність його простору, не воліючи його ошукувати, то він перелякався, що мені шкода півпляшки вина за, як він висловився, «свіже повітря», і я поспішив замовкнути, щоб не втратити простір, який ладен був уже вислизнути у мене з-під рук. З часом я став таким багатим, що багатства перестали мене цікавити, та й зрештою, що я міг ще хотіти, коли на землі не існувало людини, яка була б спроможна відкупити в мене бодай частину моїх надбань. Я мусів би бути задоволений, але я не можу сказати, що я щасливий, бо мій сусід, старенький рентнер, що живе наді мною, має невеликий шматочок простору, який він не продає, шматочок простору, не більший за мій капелюх, але цей маленький клаптик простору межує з Богом, і це те, що зводить усі мої багатства нанівець.

ТИГРИ

Перша підозра, що це тигри, з'явилася в мене колись ополудні, коли в кімнаті було повно сонця. Дивлячись на плями й смуги, що рухалися навколо, я не міг позбутися відчуття, що під соняшними плямами щонайменше з десятків тигрів і всі вони гасають через стільці й тапчани, нехтуючи пристойним поведінням. Я, звичайно, не можу твердити, що тоді саме я їх помітив. Ні. Просто я відчув, що навколо мене якось не так, хоч я зразу й не зміг би пояснити, чому не так. Справа в тому, що я не спостережливий, і тому щойно коли вони стали щодня товктися в моєму помешканні, мало не звалюючи мене з ніг, особливо коли я носив щось у руках і не мав змоги дивитися собі під ноги, я почав приглядатися до того, що раніше вважав за соняшні плями. Тепер мені, звичайно, ясно, що якби я був спостережливий, я напевно й раніше зауважив би, як не раз в найгустіший дощ у мене в помешканні аж мигтіло від соняшних плям і смуг, і почав би думати, чи не ховаються, бува, за соняшними плямами тигри, які чомусь облюбили моє помешкання, хоч я й не міг уявити, звідкіля вони могли до мене потрапити, якщо вони не мешкали в меблях, чи за карнизом попід стінами. Ймовірно я так до кінця свого життя їх і не зауважив би, якби мене колись не розсердили сусіди, які почали допитуватися, що це, мовляв, у мене в помешканні час від часу так гасає, хоч у мене ніколи не бувало жодних відвідувачів та і я сам завжди ходив удома в м'яких хатніх черевиках, щоб не турбувати сусідів. Я сам не любив, коли мене турбують, і тому мав повне розуміння до інших, але така несправедливість мене глибоко образила. Я собі не дозволяв у помешканні навіть голосно чхнути, щоб не, е потурбувати когось за стіною, а вони не посоромилися запевняти, що в моєму помешканні щось гасає. Звичайно, я відповів їм, що при теперішньому будівництві домів і взагалі більших споруд акустика в будівлях за браком відповідного будівельного матеріалу переміщена, і тому ті, що¹ живуть піді мною, чують не мене, як їм здається, а моїх сусідів, у яких велика родина, але сам я не заспокоївся. Я почав пильніше приглядатися до того, що вважав досі за соняшні плями. І хоч як мені не хотілося на це погодитись, я так не терплю жодних ускладнень, після деяких вагань я мусів прийти до висновку, що це напевно таки тигри. Тоді я вирішив, що коли це тигри, то їх треба й годувати, хоч вони й незаконно потрапили до мене. Не міг же я занехаяти будь-яке сотворіння, навіть якщо тигри й заважали в помешканні. Адже вони напевно були голодні, і не виключено також, що я саме тому їх так довго не помічав, що вони без їжі надмір схудли, хоча, чуючи, як вони гасають, таке твердження й не мало багато переконливості. Але я вирішив їх годувати. Спочатку я, правда, дещо побоювався, що коли я призвичаю звірів до їжі, їх важко буде відучити, а тигри виростають досить великі й сильні, а що моїм обов'язком було ними піклуватися, коли вони вже облюбили моє помешкання, то я вигріб із пам'яті спогад, як мене в дитинстві ввели в цирк, і тоді мені спало на думку, що тигрів можна також приборкувати. Я, щоправда, не знав, як це робиться, але відомо, що не святі горшки ліплять. Що після цього сталося, я вже не в змозі передати словами. Я можу зрадити тільки одне: я їжджу на тигрі.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.